

selle ausa mehhe tust ja hinge ahvastus wõis olla, kui ta sedda käske kulis. Agga sellegi-pärrast ei tahtnud temma mitte sõnnakuulmata Jummal wasto olla, waid tõusis hommiko warra üles, panni omma eesli saddulase, lõhkus põlletamise ohwri-puud walmis, wõttis omma poia Isaki ja kaks noort sullast ennesega, ja läks senna paika, kuhu Jummal käsknud. Sullaste wasto ütles Abram: jäge teie eesliga seie; minna lähhan poisiga senna kumardama, ja tullen jälle taggasi. Puud panni temma poia Isaki selga, noa ja tulle wõttis ennese kätte, ja läksid nenda mõllemad seltsis emale. Agga, ütles Isak omma isä wasto: Isä, siin on tulli ja puud; agga kus on tal, mis sa tahhad ohwerdada? Abram kostis: mo poeg, küllap Jummal katsub ennesele ühhe talle põlletamise ohwriks! Kui senna mäe peale said, mis Jummal olli ütelnud, teggi Abram kühhe mättastest altari; seadis puud peale, siddus omma poia Isaki kinni, panni pude peale, ja wõttis noa wälja, et ta tedda

piddi ärratapma ja Jummalale ohwerdama. Agga Jehowa ingel hüdis taewast: Abram, Abram! — ja temma kostis: siin ma olen! Siis ütles ingel: ärra pista kät omma poia külge, ja ärra te temmale middagi; sest nüüd tean ma, et sa Jummalat kardad, ja omma ainust poega ei olle temmale keelnud. — Abram tõstis omma silmad üles, ja wata, üks jäär olli temma selja tagga sarwipiddi raggadikus kinni, ja ta läks, wõttis selle järe ja ohwerdas sedda Jummalale põlletamise ohwriks. Pärrast sedda ellas temma weel kaua õnneliko ello, ja surri ärra, kui 175 aastat olli wannaks sanud. Temma naene Sara olli jo 45 aastat enne tedda mulda läinud.

Kes kõi Loja holeks annab,
Ello teed, Majja tööd;
Hinge eest hoolt kannab;
Baewa, murret ussus wõidab:
Selle on Jummal on,
Kõmo pääw tal koidab.